

Скарбниця культурної спадщини краю

6 листопада 34 роки тому почав працювати Сарненський краєзнавчий музей. Більшу його частину займала історія радянського будівництва: договори соціалістичних змагань, грамоти, фотографії передовиків, делегатів багатьох партійних з'їздів. Такі тоді були вимоги. Схожі музеї діяли в усій Україні.

От і задумались: як зробити так, щоб надати закладу своє, індивідуальне, обличчя. Маючи велику територію, у 1978 році почали перевозити та реставрувати об'єкти народної архітектури. Так сформувався музей просто неба, де можна побачити життя і побут поліського села. Тут представлено садибу селянина середнього та бідного статку XIX - XX ст., каплицю XVIII ст., вітряний млин кінця XIX ст., кузню. Ця експозиція користується у відвідувачів особливим інтересом. Бо де ще можна побачити ткацький, токарний верстат, вулики-борті, коловерток, скриню, наповнену виробами поліських майстринь.

Зібравши у фондах музею колекції одягу, речей, виробів народного мистецтва, змогли власними силами підготувати виставки селянського та міщанського побуту, історії грошової системи, декоративно-прикладного мистецтва. В одному із залів музею діє експозиція про життя й творчість письменника-земляка Бориса Шведа.

У 2005 році, завдячуючи члену Спілки художників України Миколі Годуну, який організував обласну акцію «Подаруй музею картину», наші фонди поповнилися 34 творами митців Рівненщини. Тож почала діяти картинна галерея. Експозицію доповнили роботи й місцевих авторів - Сергія Захарчука, Василя Сосюка, Василя Позніка, Степана Чуприни. Зараз тут експонуються й картини із тополиного пуху художниці з Березного Ольги Осейчук «Світ у тополевій палітрі». На цій виставці вже побували до тисячі відвідувачів.

Сарненський історико-етнографічний музей, а саме так він тепер називається, знаний не тільки в районі, області, а й у всій Україні та за її межами. Влітку до нас приїжджають туристи з Росії, Великобританії, Америки, Франції, Ізраїлю, була навіть гостя з Південної Африки. Це переважно члени діаспори, які мають ностальгію за малою Батьківщиною. Вони хочуть показати своїм дітям, онукам, де вони народилися і зростали, звідки їх коріння.

Працівники закладу дбають, щоб кожен відвідувач отримав якнайбільше інформації про ту культурну спадщину, якою ще багатий поліський край. Усі експозиції зробили власноруч, не залучаючи проєктантів, художників, бо за це треба платити гроші, яких музей не має. Тут працює всього один науковий працівник і завідувач, які займаються науково-збиральницькою, експозиційною, просвітницькою роботою. Допмагають у створенні експозицій доглядач, техпрацівник, сторожі. Бо в музей приходять, як до храму. Тут має бути чисто, затишно, щоб кожен відвідувач вийшов із нього одухотворений народним мистецтвом, історією краю і з бажанням повернутися сюди ще раз. Тільки за 10 місяців цього року заклад відвідали майже 7 тисяч громадян, провели тут 127 екскурсій, організували 6 виставок, зібрали 55 експонатів основного та 54 - допоміжного фондів, організували 16 масових заходів.

Раїса Тишкевич